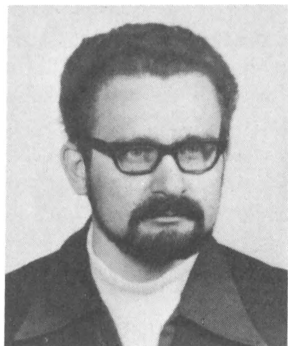

Véleményem szerint

ARNÓTH KÁROLY
a Vasasszakszervezet
központi
könyvtárának
igazgatója

a most negyedszázados szocialista brigádmozgalom eddig csak részben váltotta valóra az olvasómozgalom hozzá fűzött reményeit (*Könyvtáros*, 1965/9. sz.). Sietek leszögezni, hogy igazságtalanság volna ezt csak a brigádtagoknak és -vezetőknek felróni: figyelembe kell venni a gazdasági körülmények és a növekvő feladatok kényszerét, valamint azt, hogy a könyvtárosok is csak helyenként (vagy csak időlegesen) alkalmaztak célravezető, jó módszereket. Ezért az együttműködésre utalt szakemberek és brigádtagok kapcsolata elszemélytelenedett, formálissá vált.

Márpedig tartós eredmények csak ott születnek, ahol felnőtt emberek és feladatkörükhöz felnőtt intézmények működnek együtt, korrekt módon, a kölcsönös érdekelttség alapján. Még az együttműködés gondolatától is visszaretten a reménybeli partner, ha úgy érzi, hogy csak a látványos munkatervi feladatok megoldásához igénylik segítségét; ha csak a végrehajtásban kérik közreműködését, de a tevékenység tervezésekor, alakításakor nem kíváncsiak véleményére; ha csak az ünnepélyes szerződésalkötés alkalmával találkozik a könyvtárvezetővel; ha a vállalt feladat végrehajtásá-

hoz nem kap elegendő és folyamatos segítséget, ötleteket, végül ha azt látja, hogy az értékelés alkalmával fáradságos munkával elért eredményeit sem veszik figyelembe.

Am jó példát is említhetek, a Ganz-MÁVAG-ét: itt a hetvenes évek elején a vállalkozó brigádokkal tartalmas munkakapcsolat alakult ki, amely részben ma is tovább él. Ennek tulajdonítható, hogy például a brigádtagok közül valóban olvastak azok, akik a „biankó” szerződésben ezt elvállalták; a kedvükre, kívánságuk szerint szervezett rendezvényeken az érdeklődők vettek részt (s közülük egy vagy több kis közösség a szervezőmunkában, házigazdaként is segített, míg mások a technikai gondok megoldásában segédkeztek); végül pedig a tagok brigádtalálkozókon vettek részt, és meglátogattak más szakszervezeti és tanácsi könyvtárakat is. . .

Mindezt úgy érthetjük el, hogy a kölcsönös érdek, illetve érdeklődés tiszteletben tartásával ápoljuk a kapcsolatokat, s rendszeres segítőinket továbbképzéssel is felkészítettük társadalmi tevékenységükre.

Meggyőződésem, hogy a jelenlegi kátyúból csak a demokratizmus továbbfejlesztésével kecmereghet ki a mozgalom, s ha a nehéz gazdasági helyzet erre most kevesebb módot ad, a közművelődés tervezésébe kellene jobban bevonni a közösségek képviselőit. . .

Érdeklődéssel várjuk, hogy a brigádvezetők VI. országos tanácskozása hogyan ítéli meg a mozgalom eddigi tevékenységét, milyen tanulságokat von le, s milyen irányban befolyásolja majd továbbfejlődését. De az sem árt, ha magunkba nézünk: mikor, mit rontottunk el, s legszebb elképzeléseink valóra váltásakor miért maradtunk és maradtunk sokszor magunkra? Nem inkább az olvasók — valamint a reménybeli használók — kívánságaira kellene jobban odafigyelnünk?